THOMAS OLDE HEUVELT

ORÁKULUM

PŘELOŽIL MILAN ŽÁČEK

ARGO

ORĀKULUM

THOMAS
OLDE HEUVELT

ORĀKULUM

PŘEKLAD
MILAN ŽÁČEK

ARGO

Edici Fantastika řídí Martin Šust

Czech edition © Argo, 2025
Copyright © 2021 Thomas Olde Heuvelt, with CookeMcDermid Agency,
The Cooke Agency International, and Kristin Olson Literary Agency. Originally
published in Dutch by Uitgeverij Luitingh-Sijthoff, Amsterdam, The Netherlands.
Translation © Milan Žáček, 2025
Cover Art © 2021 by Davy van der Elsken

ISBN 978-80-257-4810-7 (váz.)
ISBN 978-80-257-4883-1 (e-kniha)

Tato kniha je pro Sally Hardingovou, Marianne Schönbachovou a Rona Eckela, tři majáky, které mě navádějí pryč od skal a nebezpečných proudů.

1

KONEC VŠECH

1

Tu loď v lánu tulipánů Luca Wolf a Emma Reichová uviděli kvůli mlze jako první. Kvůli mlze a také kvůli tomu, že do školy jeli na kole. Luca později přemýšlel, kolik řidičů muselo kolem projet v blažené nevědomosti, jak málo chybí, aby při ranní cestě do práce došli svého konce. „Prostě klikaři," pronesl později na jejich adresu při výslechu. V hlase mu zaznívala silná hořkost, protože ve svých třinácti a pod vlivem seriálů z Netflixu měl velkou slabost pro dramatičnost. Potom mu ale vyhrkly slzy a litoval, že takovou kliku neměli i oni sami.

Kdyby to bylo na Lucovi, toho dne by na kole ani nejeli. Když ráno, ještě celý rozespalý, vyhlédl z okna svého pokoje, venkovní svět byly jen siluety a náznaky siluet. Lampu na vzdáleném konci dvorku obestírala aureola husté mlhy a okapy a střešní tašky pokrývala jinovatka.

Rozvalil se na posteli, otevřel Snapchat, udělal si selfíčko, které odráželo jeho svrchovaný *weltschmerz*, a připsal: *Nepojedem busem?* A přidal emoji polibku.

Ty nadělášš, odepsala Emma. Na selfíčku, co mu poslala na oplátku, už byla oblečená a připravená vyrazit; se zářivými zrzavými vlasy vypadala přímo úžasně. *Mám hokejovej trénink*, dodala, takže na kole jet musela. Revanšovala se dvěma růžovými srdíčky, ale Luca věděl, že jsou jen kamarádská.

Co naplat, podle skromného názoru Lucy Wolfa Emma Reichová vypadala úžasně vždycky. Znali se od školky, a i když ve třetí třídě spolu trošku (a ještě v takovém tom dětském stylu) něco měli, Luca byl už dávno vykázaný pouze do kamarádské zóny. Stejně nebyl jako přítel použitelný. Na nižší střední měly dívky oči výhradně pro kluky z vyšších ročníků. Byl to krutý úděl každého třináctiletého hocha, ale Luca ho přijímal… tedy až donedávna, kdy si uvědomil, že se mu Emma bezostyšně zabydlela v hlavě.

Dýchl na okno a nakreslil na ně srdíčka, která se vzápětí vypařila. *I když u tebe nemám šanci*, pomyslel si, *aspoň mi dovol, abych tě miloval.*

Ty naděláš, odpověděla by Emma zcela určitě.

Máma trvala na tom, aby si vzal péřovku a palčáky, ve kterých vypadal směšně – „úplně jako ten panáček z reklamy na Michelin," smála se –, ale jen co Luca skočil na svůj cannondale a vyrazil ulicí K Parku, byl rád, že si je vzal. Chlad ho štípal do tváří, takže mu okamžitě znecitlivěly. Byl sice typický nizozemský prosinec, jen pár stupňů pod nulou, ale podzim měli nezvykle mírný, a Luca se na změnu zatím neaklimatizoval. Utáhl si kapuci a začal ještě usilovněji šlapat, aby se přestal třást.

Takhle brzo ráno byla pořád tma a v mlze všechno vypadalo zvláštně. Stromy a zaparkovaná auta měly neidentifikovatelné tvary, které získávaly jasnější kontury až z těsné blízkosti, a nezřetelné pouliční lampy se mezi nimi vznášely jako přízraky. Luca si pomyslel, že všechno se z mlhy vyloupává až jaksi zlověstným způsobem.

Emma na něj čekala na náměstí před letní zmrzlinárnou na až příliš velkém kole značky Gazelle. Když ho uviděla, schovala telefon. „Čau, Luco!"

„Jako vážně, na ten hokej se vykašli. Každou chvíli umrznu."

„Tak jedem, za chvíli se zahřeješ. Hezká bunda, mimochodem."

„Ha-ha."

„Ne, fakt."

Luca viděl, že to myslí vážně. Z jejích velkých mandlových očí zářila pouze vlídnost a on hned ucítil, jak se červená. Emma sama ve svém dlouhém béžovém kabátě, vlněném šátku, kožených rukavicích a pletené čepici nevypadala směšně ani trochu. Kolo zdědila po starší sestře a jen doplňovalo to, jak působila: jako dospělá žena. Lucu zalily rozpaky, napřed kvůli jeho vlastní neušlechtilosti a pak i účinku, jaký na něj měla. V přítomnosti jejího vrozeného sebevědomí mu zkratoval mozek. Úplně pokaždé.

Jízda z Katwijku, kde bydleli, na školu Northgo v Noordwijku jim trvala třicet minut, a když bylo hezky, jezdili po hlavní třídě a pak napříč dunami. Dnes ráno se maják v mlze rýsoval jako duch a neviditelné, chladně přítomné moře působilo poněkud hrozivě, takže si instinktivně vybrali trasu vnitrozemím. Takhle měli projet centrem města, přes kanál

a v závětří dun. Jakmile se u nich ocitli, Lucu zachvátilo povznesení, které by nedokázal vyjádřit slovy. Byli *sami*, ale v tom to tak úplně nebylo. Mlha je do tohoto studeného, šedobílého rána uzamkla i s netečným tichem rezervace. Její neviditelná hranice jim tlumila hlas a vytvářela jakousi důvěrnou izolaci, jako by spolu sdíleli kdovíjaké tajemství.

Probírali seriály, na které se právě dívají – u něj to byl *Zaklínač*, u ní *Sexuální výchova*, druhá série –, a oba se vzájemně pokoušeli přesvědčit, že jejich volba je lepší.

„Já nevím," řekla Emma, „ze *Zaklínače* jsem viděla jen začátek, ale –"

„Je to bomba. Třeba tvář toho megapavouka, ty jo!"

„Ale vždyť to nedává smysl. V tý bažině je naprostý ticho. Na břehu se prostě pase srnka. A pak najednou z vody vyskočí pavouk a Zaklínač se drží jeho nohy… uprostřed nějakýho šílenýho souboje? Tomuhle má někdo věřit?"

„Záleží na tom? Ta bitka byla hustá!"

„Jo, ale začátek byla prostě laciná lekačka. Já nevím. Napřed dočtu knížky a možná to pak ještě zkusím. Ale myslím, že líbit se mi to nebude."

Luca, který knihy o Zaklínači nečetl ani náhodou a na seriál se díval hlavně kvůli nestvůrám (dobře, ještě kvůli ženám ve středověkých kostýmech), musel uznat, že na jejích námitkách něco je. Je povrchní proto, že si toho taky nevšiml? Ale zase kdyby se začal dívat na holčičí programy typu *Sexuální výchova*, byla by to úplně nepatřičná kompenzace (ačkoli ve skrytu duše musel uznat, že název u něj vzbudil zvědavost).

„No jo, no, já ale nevím," odpověděl, aniž hnul brvou. „Četl jsem knížky k *Sexuální výchově*, ale myslím, že jim chybí hloubka. Tomu nikdo neuvěří, chápeš?"

Emma vyprskla smíchy a pokusila se do něj drcnout. Luca vybral smyk a předjel ji (díky čemuž si taky mohl bez povšimnutí utřít nudli u nosu), ale v duchu jen zářil.

Za muzeem Space Expo mlha, pokrývající duny na levé straně, vytvářela dojem skryté pustiny, kde by mohl člověk bloudit i několik dní v kuse. Nebo věčně. Jeho máma tomuhle místu říkala Konec všech, což bylo jméno, které odjakživa rozněcovalo Lucovu představivost. V okolí

byla spousta míst s podobně skvělými jmény – Hromová duna, Vrch sirén –, a i když byla zdejší rezervace relativně malá a protkaná stezkami, tahle jména dodávala dunám jakýsi mocný rozměr.

Nakonec od dun odbočili a dospěli k silnici ubíhající mezi tulipánovými lány do Noordwijku. Emma se začala bavit o úkolu z gramatiky a Luca polevil v pozornosti. Příkop nalevo od silnice pokrývala slabá vrstva ledu. Nad břehem nehnutě visela vysoká suchá tráva. Obvykle sem zdáli doléhalo hučení zemědělských strojů. Dnes ale nebylo slyšet vůbec nic. Ticho prohlubovalo pocit odloučení a žádný povznášející pocit už Luca nevnímal. Naopak mu na zádech naskočila husí kůže.

V mlze něco zahlédl.

„Ty jo," vydechl a zpomalil.

„Co je?"

Neodpověděl, jen se upřeně díval kamsi doleva. Emma sledovala směr jeho pohledu. Už se skoro rozbřesklo a mlha získala bledě šedý odstín břicha leklé ryby. A v tomhle neduživém světle se něco rýsovalo.

Něco tmavého.

A obrovského.

2

„Pojďme se pobavit o tom chlapci," řekla Diana. Tak se představila. Aniž uvedla příjmení. Nebo svého zaměstnavatele. Neměla ani identifikovatelnou uniformu. Jen drahý, na míru šitý kostým, který vypadal stejně anonymně jako devítimístné auto s tónovanými okny, které je přivezlo do Haagu, nebo neosobitá výslechová místnost, kde nabízeli hrnky s kávou – a ani na nich nebylo žádné označení. „O tom Lucovi Wolfovi. Kdy jste ho uviděl poprvé?"

„Když jsem dneska ráno přijel na Konec všech," odpověděl Wim Hopman, jako by batoleti vysvětloval něco, co nemohlo být jasnější. „Cibulky jsou v hlíně, takže na souši už moc práce není. Muselo být asi tři čtvrtě na devět, když jsem tamtudy projížděl, protože jsem měl schůzku se svou

účetní v Noordwijku. Plus minus deset minut, ale jestli to chcete vědět přesně, zeptejte se Ineke."

„Bylo tři čtvrtě na devět," potvrdila Ineke. „A já bych to měla vědět. Pod palcem to tady mám už sedmadvacet let."

„Chvála bohu za pevné manželství," řekl Van Driel. Takhle se představil on. Žádné křestní jméno. Široká ramena, bradka, holá hlava. Jak tak stál za výslechovým stolem s vyhrnutými rukávy, bylo zcela zřejmé, že chce, aby si člověk napřed prohlédl jeho svalnatá a potetovaná předloktí, než vzhlédne do jeho vážných očí. Pokud Diana vypadala jako ředitelka investiční společnosti, Van Driel připomínal bývalého mariňáka. Nebo možná nájemného vraha.

Ineke sice měla pod palcem dům, děti a kalendář, ale Wim měl na starost pěstírnu tulipánů a vlastnil pozemek, který – podle esemesek jeho syna Yuriho – byl teď kompletně obehnaný bariérou z černé celtoviny a figuroval na všech internetových zpravodajských platformách. Sám zprávy ještě neměl příležitost zhlédnout, protože než se nadál, řidič je obešel s nádobou, do níž měli uložit všechny své telefony – což byl na zajištěných místech zjevně standardní operační postup. Podřídili se, aniž se nad tím nějak zvlášť zamýšleli. To ale byla chyba.

„Takže proto jste kolem toho lánu jel?" zeptala se Diana.

„Jo. I když přes tu mlhu bylo vidět leda hovno. Asi v polovině cesty příkop kříží hráz a tam jsem uviděl to auto. Napřed zadní světla. Motor pořád běžel. Je to tam tak zatraceně úzký, že blokovalo celou cestu. Nejspíš se tam někdo vyboural, pomyslel jsem si, protože na krajnici byla čtyři jízdní kola, všechna položená. To bude pěkně hnusný, řekl jsem si; jestli teda jako napálilo do všech čtyř. Ráno tudy většinou jezdí děcka do školy. Ale nikdo tam nebyl. Nebylo tam živé duše. A pak jsem se v duchu zeptal: co se to sakra děje?"

„A? Co se to sakra dělo?" zeptal se Van Driel a založil si ruce na hrudi.

„Ten největší bordel pod sluncem, co asi. Já se neprosil, abych tady skončil. Nebo abyste se zmocnili mejch pozemků."

Diana jeho námitkám nevěnovala pozornost. „Kdy jste uviděl toho hocha?"

„Než jsem ho uviděl, slyšel jsem ho," odpověděl Wim. „Jen co jsem vystoupil z auta, uslyšel jsem sténání. Vyrazil jsem za zvukem, ale v tý mlze se těžko určovalo, odkud se bere. Když je mlha, zvuky znějí divně. Nestydím se přiznat, že i trochu děsivě. A slyšel jsem ještě něco jinýho."

„Co?"

Wim pohlédl na svou manželku, najednou jakoby v rozpacích. Zjevně rozrušená Ineke mu stiskla ruku a otočila se k vyšetřovatelům. „Víte, jak ty končiny přišly ke svému jménu? Wimův otec míval u dveří měděný lodní zvonec, kterým svolával dělníky. Zdědil ho po svým tátovi, co ho zdědil zase po svým tátovi. Před mnoha a mnoha generacemi se nějaký Hopman plavil na kupecké lodi. Je to tak, Wime?"

„Je. Matka na ten zvonec vždycky zvonila, když nás chtěla svolat k večeři. Tahala za tlusté pletené lano s třepením, třapcem a těmihle věcmi. Staří námořníci mu říkali ‚konec všech'. Hlaholil tak ostře, že byl slyšet i přes duny. To jméno se v těchhle končinách uchytilo. Ale zvláštní je tohle: ten zvon je už čtyřicet let pryč, ale přesně tohle jeho hlaholení jsem dneska ráno slyšel v mlze."

„Co jste udělal?"

„Zůstal stát a poslouchal, co jinýho." Tentokrát Wim Hopman už nechtěl přiznat, že měl víc než jen trochu nahnáno. Protože to, co Wim slyšel, jako jeho zvon z dětství jen neznělo, on to byl přesně ten zvon. V duchu o tom ani trochu nepochyboval. Slyšet ho tak přízračně vyzvánět o polovinu života později nebylo nic příjemného. Jeho rodiče byli dávno pryč a s nimi byl pryč i on. Jak se mohl zničehonic za studeného zimního rána znenadání ozvat zvuk, který utichl před čtyřiceti lety… a ještě působit tak *nepatřičně*?

Odkašlal si. „Až později jsem si uvědomil, co ten zvuk muselo vyloudit."

Van Driel se na něj netečně díval.

„A potom jste uviděl Lucu Wolfa," konstatovala Diana.

„Přesně tak. Ten kluk do mě vrazil, jako by ho právě vyplivla mlha. Byl to šok, že by se ve mně krve nedořezal."

„Byl sám?"

„Jo.“

Van Driel položil ruce na stůl a předklonil se. Na předloktích mu vystoupily žíly a šlachy. „Jste si jistý?“

„Když Wim řekne, že neviděl nikoho jiného, tak nikoho jiného neviděl,“ ubezpečila ho Ineke. „Nejednejte s námi, jako bysme něco provedli.“ V hlase jí opět zazněl strach. Wim si nebyl jistý, jestli ho slyšeli *oni*, ale *on* ho slyšel na sto procent.

„Samozřejmě,“ řekla Diana. „Jen chceme získat jasný obrázek.“

Ale Wim si všiml, že Van Drielovy oči už nejsou jen chmurně vážné. Už se v nich zračilo i jakési nemilosrdné hodnocení, které působilo mnohem výhružněji.

„Později přijeli i další lidi,“ pokračoval Wim a pod stolem vyhledal manželčinu ruku. Ineke se dál ošívala. „Hrstka dalších lidí, jak už jsem vám říkal. Ale když jsem se tam dostal já, byl tam jenom on.“

Van Driel se trochu uvolnil a Wim Hopman najednou pochopil, o co celou dobu jde: potřebovali vědět, jestli jsou i jiní svědci. Celý tenhle podělaný bordel hodlali zamést pod koberec.

„Jak byste popsal stav, v jakém byl ten hoch?“

„No, hysterčil. Co byste očekávali?“

3

„Já se poseru,“ vydechl Luca.

V lánu byla loď.

Luca v té obrovitánské siluetě v mlze okamžitě poznal příď, i když plavidlo leželo na boku. Poznal ji… ale to, co viděl, bylo tak neskutečné, že mu to prostě došlo s mírným zpožděním.

„Páni… jak se to sem dostalo?“ zeptala se Emma a zněla stejně popleteně, jako se on cítil, a když jí neodpověděl, dodala: „Vidíš to?“

„Tý jo!“

Včera tam nebyla. Jeli stejnou trasou a nebyla mlha. Nepřipadalo v úvahu, aby si něčeho takového nevšimli.

Kola nechali ležet na okraji lánu a pokračovali pěšky. Byli v Květinovém kraji. V dubnu bude celá oblast kvést nádhernými řadami barev a bude se jen hemžit tulipánovými turisty. Teď se kolem nich lány prostíraly v pustých šedých plochách. Půda pod zkřehlou svrchní vrstvou byla měkká a každý krok jim připadal, jako by propadli prasklou blánou. Ticho působilo tíživě, mlha byla vlhká. Emma si napřed stěžovala, že jestli budou dlouho okounět, přijedou pozdě do školy, ale teď se tvářila, že na ni úplně zapomněla.

„Nedává to smysl," řekla. „Vypadá, jako by ji sem vyplavilo moře. Ale jak mohla skončit na *téhle* straně dun?"

„Nemám tušení."

„Vypadá jako něco z *Pirátů z Karibiku*…"

Luca si vybavil repliku *Amsterdamu* kotvící před Národním námořním muzeem, ale Emmino přirovnání bylo ještě příhodnější. *Amsterdam* byl jen napodobenina. Tahle loď vypadala staře a *skutečně*. Jak se takové lodi říká? Galeona? Klipr? Bez ohledu na správné označení dlouhý čelen probodával mlhu nad nimi jako meč. Z převrácené paluby vybíhaly do země tři dlouhé stěžně; ten přední měli přímo u nohou, ten nejzazší, coby pouhá silueta, byl nejméně čtyřicet metrů daleko v místech, kde úzká paluba přecházela do záďové nástavby. Oblé okraje rámovaly mohutný trup ve tvaru dřeváku. Pod oprýskaným nátěrem bylo vidět větrem ošlehané zčernalé dřevo, ale konstrukce vypadala dost nepoškozeně na to, aby se plavidlo mohlo považovat za vrak. Loď jako by jen najela na souš. Jako kdyby uvázla na pláži. Jenže tady nebyla žádná pláž; skončila v květinovém lánu starého MacDonalda, daleko od jakékoli vodní plochy.

Potom Lucu vylekal jakýsi zvuk. Potichu zavrzala napjatá síťovina lanoví a v nenadálém větříku zapleskala jedna z roztrhaných plachet.

„Koukej," ukázala Emma. Přešla k přídi a dřepla si pod ni. „Vidíš, jak je hluboko v zemi? Ta loď musí být těžká jako hrom. Hlína je sice měkká, ale vidíš tady nějaké rýhy?"

Ne… a to bylo opravdu zvláštní. Neviděli ani žádné stopy lidí, nákladních aut nebo pozůstatky stavební konstrukce. Loď před nimi ležela, jako by spadla z oblaků.